

ἐνθα χύνει τὸ ὕδωρ τοῦ Γάγγη ἐπάνω εἰς τὸ ἱερόν εἰδωλόν. Ἐπειτα πάλιν ἐπιστρέφει εἰς τὸ Γάγγην, καὶ γεμίζει τοὺς ἀσκούς του καὶ μεταφέρει τὸ ὕδωρ εἰς μίαν ἄλλην ἱερὰν πόλιν τοῦ Κρίσνα, διότι ὑπάρχουν ἐπτα τοιαῦται — καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· πράττει δὲ τοῦτο ἀδιακόπως καθ' ὅλον του τὸν βίον!

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

Τότε ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκη τὴν ἐπιστολὴν μὲ καθαρωτάτην Ἑλληνικὴν προφορὰν καὶ τόνον ἐκφραστικώτατον, οὕτως ὥστε ἡ Μύρτις ἠκραζέτο μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως τοὺς λόγους ἐκείνους, τόσοι πρωτακούστους, τόσοι παραδόξους πλὴν καὶ τόσοι συγκινητικούς! Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πρώτου μέρους τῆς ἐπιστολῆς, ὁ γέρον ἐξηκολούθησε νὰ ὁμιλῇ.

«Εἶναι τῶρα δέκα ἔτη ἀφ' οὗ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦτο, ἡ καλὴ αὕτη ἀγγελία, ἐκηρύχθη εἰς τὴν πόλιν μας, ὑπὸ τοῦ ἰδίου τούτου ἀδελφοῦ Παύλου. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν ἐκλήθην νὰ λάβω τὴν συνήθη θέσιν μου μεταξὺ τῶν ἄλλων δικαστῶν ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Μὲ ὁποῖαν ἀγανάκτησιν κατὰ τοῦ λεγομένου «σπερμολόγου» ἐκείνου ὑπῆγον ἐκεῖ, καὶ μὲ πόσον διαφορετικὰ αἰσθήματα κατήλθον! Καθὼς καὶ ἄλλοτε σὰς εἶπον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤμην ἐν Ἡλιοπόλει τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὸ ὑπερφυσικὸν ἐκεῖνο σκότος ἐπὶ τρεῖς ὥρας ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἔφθασεν ἕως ἐκεῖ· ὅταν δὲ τὸ εἶδον ἀνεφώνησα· «Ὁ Θεὸς τῆς φύσεως πάσχει, ἢ πάντων τὸ τέλος προσεγγίζει!» Ἡμην νέος τότε, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχον λησμονήσει, ὅταν δὲ ἤκουσα πλειότερα παρὰ τοῦ Παύλου περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἐπείσθην τελείως ὅτι πραγματικὴν ἀλήθειαν μοι ἔλεγε.»

Ἀφοῦ ὁ Διονύσιος (διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ γέρον), ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του, ἡ Μύρτις ἐψιθύρῃσεν εἰς τὴν Μῆδειαν.

—Τῶρα πρέπει νὰ ἐπιστρέψω, διότι ἄλλως δὲν θὰ μὲ ἀφήσουν νὰ ἔλθω ἄλλην φορὰν.»

—Θὰ ἔλθῃς λοιπὸν πάλιν; ἠρώτησεν ἡ Μῆδεια ζωηρῶς.

—Μάλιστα, μὲ εὐχαρίστησιν, ἂν ἡμῶν δεκτὴ» εἶπεν ἡ Μύρτις.

—Δεκτὴ! Ἡμεῖς προσευχόμεθα ὑπὲρ ὅλων ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὴν πόλιν μας, ὅπως φωτισθοῦν νὰ ἀφήσουν τὰ εἰδωλά των καὶ προσκολληθοῦν εἰς τὸν Σωτῆρα.»

—Νὰ ἀφήσουν τὰ εἰδωλά των; ἠρώτησεν ἡ Μύρτις· τί ἐννοεῖς;

—Ἐννοῶ ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ σωθῇ δι' Αὐτοῦ, εἰάν δὲν παύσῃ τοῦ νὰ προσκηνῇ τὰ εἰδωλά, τὰ ὁποῖα μάλιστα Ἐκεῖνος βδελύσσεται!»

—Λοιπὸν ἐγὼ δὲν ἐμπορῶ νὰ προσεύχωμαι εἰς Αὐτὸν εἰάν δὲν παύσω τοῦ νὰ πλέκω στεφάνους διὰ τὴν Φλώραν, καὶ νὰ κάμνω σπονδὰς εἰς τὴν Ἀθηνᾶν; ἠρώτησεν ἡ Μύρτις λυπηρῶς.

—Ὅχι, δὲν δύνασαι, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα· «πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἑκ τῶν δύο, ἢ τὴν Ἀθηνᾶν ἢ τὸν Χριστόν!»

Μὲ τὴν συνομίλιαν ταύτην, εἶχον ἤδη ἀναχωρήσει ἐκ τῆς συναθροίσεως καὶ εἰσέλθει εἰς τὴν πόλιν. Καθὼς δὲ ἡ γραῖα ἐστράφη νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ ἡ Μύρτις τῇ εἶπε μὲ ὕφος ἀνῆσυχον.

—Δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσηιν.

—Κόρη μου, θὰ προσευχηθῶ ὑπὲρ σοῦ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Κύριος θὰ σὲ βοηθήσῃ καὶ θὰ σὲ φωτίσῃ τί νὰ κάμῃς.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, τὴν ἀπεχαιρέτησε, καὶ ἡ Μύρτις ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν της ὁδόν.

ΚΕΦ. Γ'.

Ἡ Μύρτις, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσῆλθε χωρὶς διόλου νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἐφεστίους θεοὺς, ὧν τὰ εἰδωλά ἴσταντο πάντοτε εἰς τὸ πρόθυρον. Οὕτε, διερχομένη τὸ ἄτριον, ἐστάθη νὰ κάμῃ τὴν συνήθη ὑπόκλισιν πρὸ τῶν ἀγαλμάτων τῆς Φλώρας καὶ τῆς Ἑστίας. Ἐβιάζετο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ σκεφθῇ μὲ τὴν ἡσυχίαν της περὶ ὅλων, ὅσα ἐκείνην τὴν ἐσπέραν εἶχεν ἀκούσει, ἰδίως περὶ τῶν τελευταίων λόγων τῆς Μηδείας.

Νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς θεοὺς της! Εἰς ἄλλους ἴσως νὰ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἀπλᾶ εἰδωλά — ἐκ λίθου ἢ μεταλλοῦ — ἀλλ' εἰς τὴν Μύρτιν ἦσαν πρόσωπα ζῶντα καὶ ἐνεργοῦντα — ὄντα πραγματικά, τὰ ὁποῖα ὅταν δυσηρεστοῦντο κατὰ τινος, ἦσαν πολὺ ἐπίφοβα. Καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν της δὲν τὴν ἔμελε τόσο πολὺ, ἀλλὰ μήπως τὴν ἐκδικηθοῦν οἱ θεοί, στρέφοντες τὴν ὀργὴν των κατὰ τοῦ προσφιλοῦς της ἀδελφοῦ Κλεομένους!

Οὕτω μὲ τοιαύτας ἀμφιβολίας καὶ στενοχωρίας διῆλθεν ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος. Γραῖά τις δούλη, ἥτις ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν παρακειμένην κλίνην ἐξύπνησε δύο ἢ τρίς, καὶ ἤκουσε τὴν Μύρτην στρεφομένην ἐδῶ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἀναστενάζουσαν ἐλαφρῶς, καὶ ἐλυπήθη τὸ κοράσιον νομίσασα ὅτι κλαίει, διότι ἔχασε τὴν εὐνοϊαν τῆς κυρίας ἀπεφάσισε δὲ νὰ ὁμιλήσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν Βαλερίαν καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ συγχωρήσῃ τὴν Μύρτην καὶ νὰ τὴν δεχθῇ πάλιν ὡς θαλαμηπόλον της.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΡΟΔΟΝ ΑΧΑΡΙΣΤΟΝ.

Εἰς τὰς Ἀλπεὺς αὐτὰς τὰς ἐρήμους
Ῥόδα τίς φυτουργεῖ εὐανθή,
Ἄ εἰς γαίας, νὰ ἴδῃ, γονίμους,
Πᾶς φιλάνθεμος ἐπιποθεῖ;

Πῶς τεσσάρων ἀνέμων δριμύτης;
Τίς ἰσχύς μουσικῆ σταθερά;
Πῶς ψυχρὸς καὶ σκληρὸς σταλακτίτης;
Πῶς χιῶν πολιά, παγερά;

Πῶς παράγουσι πάλλευκα ῥόδα,
Ἀμοιροῦντα σκληρῶν ἀκανθῶν,
Ἐκεῖ ὅπου σπανίως τὸν πόδα
Διαβάτης μεταίρει ἑλθών;

Ἐκεῖ ὅπου ἡ λύσσα στοιχεῖων
Ἀγριεῖ, καὶ φρίσσει, ὡς θήρ,
Ἐκεῖ ῥόδα τῶν πάντων σπανίων
Φυτουργεῖ τοῦ Κυρίου ἡ χεὶρ.

Καλλιπέταλα ῥόδα ὥραϊα,
Ὅμοιάζοντ' ἀγγέλων μορφάς,
Προσκυνούσας τὸν Πλάστην λαθραῖα
Μὲ κυμάνσεις πολλὰς καὶ στροφάς;

Ἀνθολόγος λοιπὸν ὡς τὰ βλέπει,
Ἐν πολλῇ κολυμβᾷ χαρμονῇ.
Καὶ προσκλίνων ἀπληστῶς ἐν δρέπει.
«ὦ! Τί σπάνιον ῥόδον!» φωνεῖ.

«Ἀδρόν ῥόδον, σὺ μόνον δὲν φέρεις»
«Ὀπλ' ἀκάνθινα, βέλη χλωρά.»
«Ἄν λοιπὸν σὲ λυτρώσω θὰ χαίρης»
«Τοῦ τυράννου σου τούτου Βορρά;»

Ἐλθέ ῥόδον—ἰδοὺ σ' ἐκφυτεύω
Νὰ σὲ βάλῃ εἰς γόνιμον γῆν.
Ἐγὼ μόνος μου θὰ σὲ κλαδεύω.
Καὶ ποτίζω ἐσπέρας κι' αὐγῇν.

Τί ἀπέγινε; Μὴ ἐμαράνθη,
Ψυχὴν ἔχον μεστὴν πικριῶν;
Ἢ μὴ σύρριζον κατεξηράνη
Μητρικῆς γῆς τὸ γάλα πιδόν;

Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐθάλφθη, ἐτράφη,
Φυτευθὲν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν.
Εἰς τὰ εὐφρρα ταῦτα δ' ἐδάφη,
Ἀντὶ μάννα, τοῦ διδαι χολήν.

Φεῦ! ἀντὶ μὲ τερπνὰς εὐωδίας
Κατὰ πᾶσαν Ζεφύρου πνοὴν
Ν' ἀνταμείβῃ τὰς τόσας θωπείας,
Τῷ παράγει αἱμάτων ῥοήν.

Ἄν δέ, διὰ νὰ μυρίσῃ,
Κύψῃ ῥόδον νὰ δρέψῃ μικρόν,
Ὡς τις ὄφρις ἀκάνθινος νυσεῖ
Εὐεργέτιδας χεῖρας πικρόν.

Νῦν τὸ στέλεχος κατεξωπλίσθη
Ἐκ πολλῶν νυσσοῦσιν ἀκανθῶν
Ἀνθολόγος δ' ὁ τάλας ἐπλήσθη
Δι' ὀδύνων, ἀντὶ δι' ἀνθῶν.

Καὶ τυφλοῖς τὸ μυστήριον δῆλον.
Εἶναι τῶν ἀχαρίστων εἰκὼν
Οἱ πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ φίλον
Ἀποδίδουσι φόρον κακόν.

Ἐν Πειραιεῖ, 15 (12) 1889.

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΥΡΙΟΣ.

«Εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου!», ἔκραξε νέος τις μὲ ὑπερηφάνειαν, ὅταν φίλος τις προσεπάθει νὰ τὸν καταπέσῃ νὰ παύσῃ ἀπὸ μίαν ἐπιχειρίσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσει. «Καλὰ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ φίλος, ἀλλ' ἐσκέφθης ποτὲ πόσον ὑπεύθυνος εἶναι ἡ θέσις αὐτῇ; Ἐσκέφθης ὅτι μία τοιαύτη θέσις ἔχει μεγάλην εὐθύνην;»

«Ὁ κύριος πρέπει νὰ σχεδιάξῃ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γείνῃ καὶ νὰ προσέχῃ ὥστε νὰ γίνεταί καλῶς. Πρέπει δὲ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ κάλλιστα ἀποτελέσματα διὰ τῶν καλλίστων μέσων. Πρέπει νὰ προσέχῃ εἰς τὰ ἐμπόδια καὶ τὰ ἀπρόοπτα, καὶ νὰ ἐπιτηροῇ ὥστε πᾶν πρᾶγμα νὰ πηγαίῃ ὀρθῶς, ἄλλως θὰ ἀποτύχῃ.»

«Ναί!, νὰ ᾗσαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σου πρέπει νὰ ἔχῃς καθαρὰν τὴν συνειδήσιν σου, νὰ καλλιεργῇς τὴν καρδίαν σου, νὰ κυβερνᾷς τὸ ἦθος σου, νὰ διευθύνῃς τὴν θέλησίν σου, καὶ νὰ διδάσκῃς τὴν κρίσιν σου. Εἶσαι κύριος πολὺ δυσκόλου ἔργου, καὶ ἐὰν δὲν ἐξουσιάζῃς ὅλα ταῦτα, αὐτὰ ἐπὶ τέλους θὰ σὲ ἐξουσιάζουν.»

«Ἔχεις δίκαιον, φίλε μου,» ἀπεκρίθη ὁ νέος, καὶ τώρα θὰ παραιτήσω τὴν ὁποίαν ἔχω κατὰ νοῦν ἐπιχειρίσιν. Ὁ Σαουλ ἠθέλησε νὰ ᾔναι κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἀπέτυχε, ἀπολέσας τὴν βασιλείαν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του. Ὁ Ἡρώδης ἐπὶ—